

Proloog

Dit verhaal begon toen op een mooie dag in juli ons lieve poesje geboren werd. Moederpoes had vijf kleintjes gekregen, die nu dicht tegen haar aan lagen, warm en knus. De oogjes nog dicht, af en toe drinkend, maar vooral veel slapend. Dit zal niet heel lang duren, dacht moederpoes, straks klimmen ze uit de poezenmand, wilden ze wat beleven. Moederpoes kreeg gelijk, die tijd kwam inderdaad. Vijf kleine poesjes lopend door de kamer, spelend en ook stoeiend. En lerend van moederpoes wat poesjes moeten weten. Zo groeiden ze steeds groter. Toen kwam die dag dat er vreemde mensen kwamen, die keken naar de poesjes. Toen namen ze er twee mee, in een mandje. Ons lieve poesje keek, met haar grote blauwe ogen. Verbaast dacht ze, wat gebeurd er nu?

In een gezellige flatwoning stond er al een mandje klaar. Speciaal om haar op te halen. Een krabpaal en een etensbak wachtten al op haar. Een kattenbak voor haar alleen en een leuke speelgoedmuis. Een mandje met een dekontje om lekker in te slapen. En een vrouw, die Lisa heette en een man die Marcus heette, die verlangden naar het liefste poesje van allemaal. Maar dit wist ons lieve poesje nog niet.

Onze kleine tijger, bruin met zwarte streepjes was alweer een beetje moe. Ze ging maar eens een dutje doen. De andere twee poesjes waren met elkaar aan het stoeien maar dat merkte zij al niet meer, zij sliep. Ze hoorde ook de bel niet, ze werd pas wakker van hun stemmen toen ze bij de poezenmand stonden. ‘Ach wat een schatje’ zei Lisa, Marcus keek glimlachend naar Lisa. Ons poesje hoorde het niet, maar Marcus wel, dit was Lisa’s speciale stem. Die stem die je vertelde dat ze helemaal dol was op wat ze zag. Ze keek ook met de speciale blik, haar ogen straalden.

‘Ja inderdaad, een echt schatje’ beaamde Marcus. Ons kleine poesje opende haar ogen en keek naar hun.

Lisa hurkte en aaide haar over het kopje.

Ons poesje begon te spinnen.

‘Ze spint’ zei Lisa blij. Marcus hurkte nu ook en aaide haar over het ruggetje. Ze keken elkaar aan, allebei hadden ze nu die speciale blik in hun ogen. Lisa en Marcus wisten het zeker, dit was het allerliefste poesje, ze hielden meteen van haar.

Moederpoes kwam net binnen van een wandelingetje in de tuin, ze gaf haar kindje nog een likje.

‘Je krijgt het vast fijn’ zei ze.

Toen ging ons kleine poesje mee naar huis en kreeg een naam. Ze noemden haar Mischa.

Mischa was niet het enige poesje dat in juli geboren werd. In een flat, in een andere stad werd een klein, lief zwart poesje geboren. De moederpoes had 6 poesjes gekregen. Ze lag in een kartonnen doos met een grote handdoek erin. Haar favoriete doos met

allemaal lekkere geurtjes, haar kindjes lagen dicht tegen haar aan. Ze spon tevreden.

De poesjes groeiden heel snel. Ze miauwden, werden nieuwsgierig en speelden en stoeiden met elkaar.

Moederpoes werd echt niet blij toen sommige kinderen echte waaghalzen werden. Ze was een goede moeder en wilde dat ze voorzichtig waren, ze waarschuwde ze steeds.

Op een zonnige dag in september gebeurde waar moederpoes bang voor was geweest. Het gebeurde zo snel dat ze er niets aan kon doen. Het was goed weer en de man waarbij ze woonden had de balkondeur open staan zoals hij wel vaker deed. Moederpoes lag lekker in het zonnetje op het balkon en met gesloten ogen genoot ze. Haar kinderen speelden om haar heen. Er stond een tafeltje en een stoel, op de stoel had de man eerst nog gezeten. Maar nu stond hij in de keuken te koken. Nu sprong één van de poesjes op de stoel en daarna op het tafeltje. Moederpoes deed haar ogen open en schrok, hier was ze bang voor geweest. De grootste waaghals stond op het tafeltje en stapte net op de balkonrand. Ons lieve zwarte poesje was ook op het tafeltje geklommen, ze vond haar zusje heel stoer.

‘Kom ook hier,’ zei haar zus ‘het is leuk hier.’

‘Ik kom al’ zei ons kleine zwarte panter en ze stapte ook op de balkonrand. Nu stonden ze daar met zijn tweeën op de balkonrand en de vier andere poesjes keken naar hun. Moeder was overeind gesprongen en keek ook.

‘Ga daar onmiddellijk vanaf’ zei ze boos, maar het stoere poesje deed alsof ze het niet hoorde. Ons kleine poesje keek wel naar moeder.

‘Je gaat toch niet luisteren?’ zei haar stoere zus.
Ons poesje aarzelde. Moeder zag het en sprong op het tafeltje.
‘Ik kom jullie wel halen, ongehoorzame kinderen!’ zei ze op boze toon. Ons poesje werd toch wel een beetje bang voor die boze moeder. Ze deed vlug een flinke stap naar achteren. Te laat merkte ze dat je dat beter niet kunt doen als je op een balkonrand staat. Ze viel. Ze hoorde moeders geschrokken gemiauwt. Toen kwam ze met een plof neer. Waar ben ik? dacht ze en keek om zich heen; zwarte aarde, die het wit op haar pootjes vuil maakten, en bloemen. Ze ging staan, sommige bloemen waren geplet. Ze zat in een plantenbak. Een plantenbak die aan de balkonrand hing. Ons poesje keek naar beneden. Nee dat kan ik niet springen, dacht ze. Toen keek ze naar boven. Een eind boven haar zag ze haar moeder en zus. Hoe moet ik nu weer thuis komen? dacht ons poesje. Ze begreep het nog niet, maar ze was net thuis gekomen, in haar nieuwe huis.
Het volgende moment ging de balkondeur open en werd ze uit de plantenbak getild.
‘Ach arme poes, ik zag je vallen.’
Ons poesje zat nu veilig in de vrouw haar armen. De vrouw, die Femke heette, vond haar direct lief. Ze gingen naar de man waarvan zij het poesje was en niet veel later was ze het poesje van Femke en haar vriend Ivar. Moederpoes was heel blij geweest toen ze haar kindje weer zag. Haar kindje was gelukkig veilig. Moederpoes had luid gemiauwd totdat de man haar optilde. Ze boog naar voren en ons poesje ook. Ze gaven elkaar een kopje.

‘Ben je nog boos?’ vroeg ons poesje zacht.
‘Nee,’ zei moeder ‘maar je moet wel lief zijn hoor,
anders komen ze misschien wel met de plantenspuit.’
‘Ja mama’ zei ons poesje zoet. Femke en Ivar
bedachten een naam voor haar, ze noemden haar
Mimi.

Zo begonnen de leventjes van Mischa en Mimi, ver bij
elkaar vandaan. Dat ze elkaar ooit zouden zien, wisten
ze toen nog niet.

Hoofdstuk 1

Mischa had het fijn in haar nieuwe huis. Ze speelde met haar speelgoedmuis en ook met de veters van Marcus schoenen. Ze klom via broekspijpen omhoog als ze op schoot wilde. En was Mischa moe, dan zocht ze een fijn plekje op Lisa's schouder. Heerlijk verstopt tussen Lisa's lange haren. Haar ogen veranderden van blauw naar lichtgroen. Mischa werd groot, maar dat begreep ze nog niet zo goed. Tot die ene dag...

Op een zaterdag zaten Lisa en Marcus te ontbijten. Mischa zat op de grond en wilde bij Marcus op schoot. Ze klom in zijn broekspijp, zoals ze zo vaak had gedaan. Mischa kon ook wel op schoot springen, maar dit kon toch ook makkelijk? Maar dit keer deed Marcus zo raar, Mischa schrok er helemaal van. Hij gaf een hele luide kreet. Lisa vroeg geschrokken 'Wat is er?' 'Mischa zat in mijn broekspijp,' zei hij 'al haar nagels staan in mijn been.' Mischa zat weggedoken onder de tafel. Lisa stak haar hand uit en zei 'Mischa, je bent veel te groot om in broekspijpen te klimmen.' Dus daarom deed Marcus zo raar, dacht Mischa. Ze keek een beetje bang naar hem. 'Daar ben ik het helemaal mee eens,' zei Marcus

‘je bent geen klein poesje meer. Je kunt gewoon op schoot springen.’

Ze keek nog steeds naar hem.

‘Mischa, kom maar’ zei hij met een lieve stem.

Toen sprong Mischa op schoot en gaf hem een kopje. Niet lang daarna kreeg Mischa een wuppie, dat werd haar favoriete speeltje. Toen kreeg ze er nog een paar.

De jaren gingen voorbij. Soms was Mischa lief, dan lag ze luid spinnend op schoot. Dan liet ze zich lekker aaien en likte Lisa’s kin.

Maar soms was Mischa ondeugend, dan jatte ze stiekem een blokje kaas. En soms luisterde ze wel en soms niet. Als Lisa en Marcus dan thuis kwamen glipte ze de voordeur uit. Alle trappen af, naar beneden. Maar alleen die ene keer.

Het was een mooie dag en het raam in de huiskamer stond een klein eindje open. Niet ver genoeg om te verwachten dat Mischa er doorheen kon. Lisa was bezig de tafel af te ruimen en draaide zich om.

Daar, aan de verkeerde kant van het raam, liep Mischa. Over een hele smalle richel.

‘Marcus, kijk!’ zei Lisa geschrokken. Marcus keek, toen liep hij naar het raam en riep Mischa. Over een smalle richel lopen is geen goed plan als je 3 hoog woont. Ze kwam naar het raam toe, ze was er bijna. Maar opeens stapte ze mis, blijkbaar, het ging allemaal zo snel. Lisa en Marcus zagen hoe ze viel. Toen landde ze in de struikjes beneden.

Wat is er gebeurd? vroeg Mischa zich wat versuft af. Ze bleef even zitten. Maar daar was Marcus gelukkig al, hij had nog nooit zo hard gerend.

Hij nam haar weer mee naar huis, ze was gelukkig niet gewond.

Het werd lente en de bloesembomen stonden in bloei. Mischa merkte dat er iets veranderde. Marcus verfde de muren van de andere slaapkamer heel mooi geel. Mischa vond het maar stinken. Niet lang daarna kwam er een geel babybedje te staan, opgemaakt met een geel lakentje en dekentje. Een bedje met mooie groene, kanten gordijntjes. Toen Mischa op Lisa lag merkte ze dat ook Lisa veranderd was. De buik waarop Mischa lag was boller geworden, één keer voelde ze zelfs hoe de buik bewoog. Dat was best raar, dat had ze nog nooit eerder gevoeld.

Lisa streelde Mischa over haar rug en zei:

‘We krijgen een kindje, Mischa.’ Ze klonk heel blij.

‘Maar het kindje zit nu nog in mijn buik.’

‘Miauw’ zei Mischa en gaf een kopje tegen Lisa’s hand. Mischa was een slimme poes, ze had het prima begrepen. Een kindje. Dat is dus wat ik voel, dacht ze. In de maanden die volgden werd Lisa’s buik steeds dikker en het huis voller met babyspullen. Soms voelde Mischa weer het kindje, als ze met haar warme poezenbuik op Lisa’s buik lag. Luid spinnend, zodat haar buikje trilde van het spinnen. Het kindje moest Mischa toch ook wel voelen, de warmte van haar buik en het trillen als ze spon. Misschien kon ze het gespin wel horen. Het kindje kon tenslotte horen, daarom zong Lisa elke dag voor het kindje. Eerst werd Mischa nog 3 jaar en aan het eind van de zomer was het dan zover. Het was nacht toen het kindje werd geboren. Een lief klein meisje. Lisa en Marcus waren zo blij,

ze keken allebei met die speciale blik. Ze keken elkaar aan, ze wisten het allebei zeker. Dit was het liefste meisje van de hele wereld. Lisa sprak natuurlijk met die speciale stem toen ze tegen het meisje in haar armen sprak.

‘Je bent zo lief’ zei ze vol liefde. Toen gaf ze haar een kus. Ze noemden het kleine meisje Daphne.

Toen waren ze met zijn vieren en Mischa vond het prima. Als Daphne in Lisa’s armen lag zat Mischa er ook bij, op schoot. Deed Daphne een dutje in de box, dan lag Mischa soms opgekruld in het hoekje van de box. Ook zij deed dan een dutje. Toen Daphne eenmaal begon te kruipen gaven ze elkaar kopjes als ze elkaar zagen. Ze vonden ook veel dezelfde dingen leuk, zo merkte Lisa. Op een dag haalde Daphne het keukenkastje leeg. Ze keer er heel ondeugend bij. Mischa vond dat ook leuk, want ze zat er al in. Ze vond Daphne bijna altijd leuk, behalve als ze hele hoge gillettjes van plezier gaf. Dan vond Mischa haar wel een beetje eng. Daphne groeide groter en leerde alles wat een kindje moet weten. Ze leerde lopen, praten en ook bellen blazen. Mischa wist niet precies wat ze van bellenblazen vond. De ene keer vond ze het eng, de andere keer wel grappig. Dan probeerde ze de kleurige bellen te vangen. In de zomer dat Daphne bijna 4 werd, verhuisden ze. Daphne kreeg een kamer met gele en lila muren, dat had ze zelf gekozen. Aan de muren hingen dieren-posters en op bed lag een dolfijnnendekbed. Ook zat haar knuffelhondje, Guusje op het bed.

Mischa had nu een tuin, waar ze op warme zomerdagen graag was. Dan lag ze daar op de warme tegels te zonnen.

Toen Daphne 4 jaar werd ging ze naar school.

Hoofdstuk 2

Mimi's leven in het nieuwe huis was leuk. Nieuwsgierig had Mimi door het huis gelopen, elk hoekje verkennend. Ze was niet de enige kat in huis, Asraël was er ook. Het was Asraël's huis voordat Mimi kwam en dat had wat haar betrof zo moeten blijven. Asraël had al boos naar haar geblazen. Nu lag de dikke rode kat op de bank en keek naar Mimi die door háár huis liep. Waarom hebben ze haar genomen? had Asraël verbaast gedacht. Maar toen hoorde ze Femke tegen Ivar zeggen:
'Ze is zo klein en schattig.'
Daarom dus, dacht Asraël boos, als ze maar niet denkt dat wij vrienden worden.
Ons poesje hoopte het eigenlijk wel, maar of dat ooit nog zou gebeuren?

De dagen gingen voorbij. Met Ivar speelde ze met een hengeltje, één met een veer eraan. Mimi hield erg van rennen, sneller, steeds sneller sprong ze dan naar het veertje. Maar ze hield ook erg van liggen, ze was een echte knuffelkat en lag graag dicht tegen Femke aan op de bank. Dan keek Femke televisie en aaide Mimi, die dan luid spon. Maar als Asraël dat zag werd ze jaloers en joeg Mimi weg. Maar deze keer mocht het,